न तु त्वामनृतं कर्त्तुमुत्सहे स्वात्मगौरवात्। अयोध्यमानः साहाय्यं यथोक्तं कुरु माधव।
समयस्तु कृतः कश्चिन्मम भीष्मेण संयुगे। मन्त्रयिष्ये तवार्थाय न तु योत्स्ये कथञ्चन। ४९३०
दुर्य्योधनार्थे योत्स्यामि सत्यमेतदिति प्रभो। स हि राज्यस्य मे दाता मन्त्रस्यैव च माधव।
तस्माद्देवव्रतं भूयो वधोपायार्थमात्मनः। भवन्तः सहिताः सर्व्वे प्रयाम मधुसूदन।
ते वयं सहिता गत्वा भीष्ममाशु नरोत्तमं। न चिरात् सर्व्वे वार्ष्णेय मन्त्रं पृच्छाम कौरवं।
स वक्ष्यति हितं वाक्यं सत्यमस्मान् जनार्द्दन। यथा च वक्ष्यते कृष्ण तथा कर्त्ताऽस्मि संयुगे।
स नो जयस्य दाता स्यान्मन्त्रस्य च दृढव्रतः। बालाः पित्रा विहीनाश्च तेन संवर्द्धिता वयं। ४९३५
तच्चेत् पितामहं वृद्धं हन्तुमिच्छामि माधव। पितुः पितरमिष्टञ्च धिगस्तु क्षत्रजीविकां।
॥ सञ्जय उवाच ॥ ततोऽब्रवीन्महाराज वार्ष्णेयः कुरुनन्दनं। रोचते मे महाप्राज्ञ राजेन्द्र तव भाषितं।
देवव्रतः कृती भीष्मः प्रेक्षितेनापि निर्द्दहेत्। गम्यतां स वधोपायः प्रष्टुं सागरगासुतं।
वक्तुमर्हति सत्यं स त्वया पृष्टो विशेषतः। ते वयं तत्र गच्छामः प्रष्टुं कुरुपितामहं।
गत्वा शान्तनवं वृद्धं मन्त्रं पृच्छाम भारत। स नो दास्यति मन्त्रं यं तेन योत्स्यामहे परान्। ४९४०
एवमामन्त्र्य ते वीरा पाण्डवाः पाण्डुपूर्व्वजं। जग्मुस्ते सहिताः सर्व्वे वासुदेवश्च वीर्य्यवान्।
विमुक्तशस्त्रकवचा भीष्मस्य सदनं प्रति। प्रविश्य च तदा भीष्मं शिरोभिः प्रतिपेदिरे।
पूजयन्तो महाराज पाण्डवा भरतर्षभं। प्रणम्य शिरसा चैनं भीष्मं शरणमभ्ययुः।
तानुवाच महाबाहुर्भीष्मः कुरुपितामहः। स्वागतं तव वार्ष्णेय स्वागतन्ते धनञ्जय।
स्वागतं धर्म्मराजाय भीमाय यमयोस्तथा। किंवा कार्य्यं करोम्यद्य युष्माकं प्रीतिवर्द्धनं। ४९४५
सर्व्वात्मनाऽपि कर्त्तास्मि यद्यपि स्यात् सुदुष्करं। तथा ब्रुवाणं गाङ्गेयं प्रीतियुक्तं पुनःपुनः।
उवाच राजा दीनात्मा प्रीतियुक्तमिदं वचः। कथं जयेम सर्व्वज्ञ कथं राज्यं लभेमहि।
प्रजानां सङ्क्षयो न स्यात् कथं तन्मे वद प्रभो। भवान् हि नो वधोपायं ब्रवीतु स्वयमात्मनः।
भवन्तं समरे वीर विषहेम कथं वयं। न हि ते सूक्ष्ममप्यस्ति रन्ध्रं कुरुपितामह।
मण्डलेनैव धनुषा दृश्यसे संयुगे सदा। आददानं सन्दधानं विकर्षन्तं धनुर्न च। ४९५०
पश्यामस्त्वां महाबाहो रथे सूर्य्यमिवापरं। रथाश्वनरनागानां हन्तारं परवीरहन्।
कोऽद्य चोत्सहते जेतुं त्वां पुमान् भरतर्षभ। वर्षता शरवर्षाणि संयुगे वैशसं कृतं।
क्षयं नीता हि पृतना संयुगे महती मम। यथा युधि जयेम त्वां यथा राज्यं भवेन्मम।
मम सैन्यस्य च क्षेमं तन्मे ब्रूहि पितामह। ततोऽब्रवीच्छान्तनवः पाण्डवान् पाण्डुपूर्व्वजः।
न कथञ्चन कौन्तेय मयि जीवति संयुगे। जयो भवति सर्व्वज्ञ सत्यमेतद्ब्रवीमि ते। ४९५५
निर्ज्जिते मयि युद्धेन रणे जेष्यथ पाण्डवाः। क्षिप्रं मयि प्रहरध्वं यदीच्छथ रणे जयं।
अनुजानामि वः पार्थाः प्रहरध्वं यथासुखं। एवं हि सुकृतं मन्ये भवतां विदितोऽस्म्यहं।
हते मयि हतं सर्व्वं तस्मादेवं विधीयतां।